



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 308/2014-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. júna 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. M. K., vo veci namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1, čl. 124 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 7 Všeobecnej deklarácie ľudských práv postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a oznámením č. k. VI/2 Gd 322/12-7 zo 6. februára 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. M. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. apríla 2013 doručená sťažnosť Mgr. M. K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1, čl. 124 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 7 Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej len „deklarácia“) postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) a oznámením č. k. VI/2 Gd 322/12-7 zo 6. februára 2013 (ďalej len „napadnuté oznámenie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka podala generálnej prokuratúre opakovaný podnet zo 7. decembra 2012 pre *„porušenie zákonnosti a ústavnosti v stavebno-územnom konaní, ktoré malo za následok zastavenie celého správneho konania“* o jej žiadosti o vydanie územného rozhodnutia o umiestnení rodinného domu. Opakovaný podnet sťažovateľky smeroval voči rozhodnutiu obce R. č. 291/2001/Ju-213 z 24. mája 2012 v spojení s rozhodnutím Krajského stavebného úradu v Prešove č. 2012-690/2751-4/SP-ZV zo 6. septembra 2012 (ďalej spolu aj *„rozhodnutia správnych orgánov“*). Sťažovateľka v opakovanom podnete poukázala najmä na skutočnosť, že v správnom konaní nebola vykonaná miestna ohliadka a že správny orgán v obdobnom správnom konaní s rovnakým skutkovým stavom, v ktorom ako účastník vystupoval sused sťažovateľky, prijal odlišné rozhodnutie, na základe ktorého mohol sused sťažovateľky začať výstavbu rodinného domu na pozemku susediacom s pozemkom sťažovateľky. Podľa sťažovateľky sa *„orgány prokuratúry nemali záujem“* vysporiadať s namietaným porušením princípu rovnosti v konaní správneho orgánu. Podľa sťažovateľky niet pochyb, že konaním generálnej prokuratúry a ostatných stupňov prokuratúry boli porušené ňou označené ustanovenia ústavy, keďže tieto orgány prokuratúry *„zavádzajú, klamú a priam zatvárajú svoje oči pred vyloženou nezákonnosťou a [ne]ústavnosťou a hlavne diskrimináciou, čím konajú v rozpore nielen s Ústavou SR, ale aj vlastným zákonom o prokuratúre a vôbec nehladiac na antidiskriminačný zákon“*.

3. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že *„základné a ľudské práva u sťažovateľky, hlavne v rovnosti práv u každého bez rozdielu“* boli orgánmi prokuratúry porušené, ďalej aby jej priznal finančné zadostučinenie a uložil generálnej prokuratúre uhradiť sťažovateľke trovy konania.

II.

4. Z napadnutého oznámenia generálnej prokuratúry vyplýva, že na základe sťažovateľkinho opakovaného podnetu zo 7. decembra 2012 preskúmala generálna prokuratúra postup Krajskej prokuratúry v Prešove (ďalej len *„krajská prokuratúra“*) pri

vybavovaní sťažovateľkinho predchádzajúceho podnetu z 22. septembra 2012, ktorým žiadala o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov. Po preskúmaní na vec sa vzťahujúceho spisového materiálu generálna prokuratúra sťažovateľke napadnutým oznámením oznámila, že ani zo strany generálnej prokuratúry neboli zistené dôvody na prijatie osobitného prokurátorského opatrenia a zmenu stanoviska, ktoré bolo sťažovateľke oznámené listom krajskej prokuratúry č. Kd 208/12 z 24. októbra 2012, s ktorým sa generálna prokuratúra stotožnila a ktoré napadnutým oznámením doplnila. Podľa generálnej prokuratúry skutočnosť, že sa stavebný úrad nezúčastnil jedného z právnych úkonov, ktoré mali viesť k posúdeniu veci, sama osebe nemôže viesť k spochybneniu zákonnosti celého procesného postupu, ktorý stavebný orgán uskutočnil, a to vzhľadom na množstvo iných podkladov, skutočností a dôkazov, o ktoré oprel svoje rozhodnutie vo veci samej. Ďalej generálna prokuratúra v napadnutom oznámení uviedla, že čo sa týka právnej situácie suseda sťažovateľky, táto nie je z hľadiska posúdenia zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov podstatná, keďže sa týka inej odlišnej veci. V závere napadnutého oznámenia generálna prokuratúra poučila sťažovateľku, že ďalšie opakované podnety v tejto veci budú vybavované iba vtedy, ak budú obsahovať nové skutočnosti.

III.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Za zjavne neopodstatnenú možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 60/08, II. ÚS 165/2011, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 92/04).

IV.

7. Sťažovateľka namieta porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1, čl. 124 a čl. 149 ústavy a práva podľa čl. 7 deklarácie postupom generálnej prokuratúry a napadnutým oznámením, keďže generálna prokuratúra podľa sťažovateľky nezohľadnila skutkový stav a s jej námietkami sa v napadnutom oznámení, ktorým vybavila jej opakovaný podnet, nevysporiadala.

8. V úvode ústavný súd v súlade so svojou konštantnou judikatúrou zdôrazňuje, že v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory príslušného orgánu verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred orgánmi verejnej moci bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu príslušný orgán verejnej moci vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s kvalifikovanými medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (porov. I. ÚS 17/01, II. ÚS 137/08, III. ÚS 328/08, IV. ÚS 11/2010). Ústavný súd teda nie je prieskumným súdom a úlohou ústavného súdu nie je suplovať orgány verejnej moci, ktorým prislúcha interpretácia zákonov v rámci ich právnym poriadkom upravenej pôsobnosti a právomoci. Z ústavného

postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať len také rozhodnutia orgánov verejnej moci, prostredníctvom ktorých došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, resp. také, kde k porušeniu základného práva alebo slobody došlo v konaní, ktoré vydaniu samotného rozhodnutia predchádzalo. Skutkové a právne závery príslušného orgánu verejnej moci môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (porov. I. ÚS 12/05, II. ÚS 410/06, III. ÚS 119/03, IV. ÚS 238/07).

9. Súčasťou judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, že právu dotknutej osoby požiadať o ochranu svojich práv príslušné orgány prokuratúry, či už prostredníctvom podnetu, alebo opakovaného podnetu v zmysle § 31 a nasl. zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) zodpovedá povinnosť príslušných orgánov prokuratúry zákonom ustanoveným postupom sa takýmto podnetom (podaním) zaoberať a o jeho vybavení dotknutú osobu vyrozumieť, avšak súčasťou tohto práva dotknutej osoby nie je aj právo, aby príslušné orgány prokuratúry jej podnetu (podaniu) aj vyhovel v súlade s jej predstavami (porov. I. ÚS 40/01, II. ÚS 168/03, III. ÚS 133/06).

10. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že generálna prokuratúra reagovala na opakovaný podnet zákonným spôsobom, a teda riadne plnila svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona o prokuratúre, pričom vybavila opakovaný podnet sťažovateľky napadnutým oznámením, ktoré spĺňa náležitosti predpokladané zákonom o prokuratúre, v ktorom vyjadrila odôvodnený právny názor na zistený skutkový stav. Generálna prokuratúra reagovala aj na námietky sťažovateľky týkajúce sa skutkového stavu a nadväzujúcich rozhodnutí správnych orgánov a skutočnosť, že právne závery generálnej prokuratúry sú odlišné od záverov sťažovateľky, nie je dôvodom na spochybňovanie zákonnosti a ústavnosti vybavenia tohto opakovaného podnetu. Ústavný súd konštatuje, že postupom generálnej prokuratúry v súlade so zákonom o prokuratúre nemohlo dôjsť k porušeniu práva sťažovateľky domáhať sa ochrany svojich práv podaním podnetu alebo opakovaného podnetu orgánom prokuratúry a právne závery vyslovené v napadnutom

oznámení nie sú arbitrárne, extrémne nelogické ani sa neodchýlili od vecí samej a je nutné považovať ich za výraz autonómneho prokurátorského rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. V tomto ohľade sú všeobecné námietky sťažovateľky o nezohľadnení skutkového stavu a nevysporiadaní sa s jej námietkami zo strany generálnej prokuratúry zjavne neopodstatnené.

11. Podľa čl. 12 ods. 1 ústavy ľudia sú slobodní a rovní v dôstojnosti i v právach. Základné práva a slobody sú neodňateľné, nescudziteľné, nepremlčateľné a nezrušiteľné.

Podľa čl. 12 ods. 2 ústavy základné práva a slobody sa zaručujú na území Slovenskej republiky všetkým bez ohľadu na pohlavie, rasu, farbu pleti, jazyk, vieru a náboženstvo, politické či iné zmýšľanie, národný alebo sociálny pôvod, príslušnosť k národnosti alebo etnickej skupine, majetok, rod alebo iné postavenie. Nikoho nemožno z týchto dôvodov poškodzovať, zvýhodňovať alebo znevýhodňovať.

12. K namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy ústavný súd uvádza, že jeho aplikácia sa v individuálnych sťažnostiach viaže na porušenie individuálne určeného základného práva alebo slobody sťažovateľa, a preto požiadavka na vyslovenie porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy bez vzťahu ku konkrétnemu základnému právu alebo slobode sťažovateľa je zjavne neopodstatnená (porov. I. ÚS 34/96, II. ÚS 85/01, II. ÚS 167/04, z novšej judikatúry I. ÚS 509/2012, III. ÚS 87/2011, IV. ÚS 281/2012).

13. Sťažovateľka však nenamieta porušenie čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy vo vzťahu ku konkrétnemu základnému právu alebo slobode, ale v spojitosti s porušením čl. 1, čl. 124 a čl. 149 ústavy.

14. Podľa čl. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát. Neviaže sa na nijakú ideológiu ani náboženstvo. Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 149 ústavy prokuratúra Slovenskej republiky chráni práva a zákonom chránené záujmy fyzických a právnických osôb a štátu.

15. Ústavný súd v súvislosti s namietaným porušením čl. 1, čl. 124 a čl. 149 ústavy napadnutým oznámením konštatuje, že uvedené články neobsahujú konkrétnu garanciu základného práva a slobody, ale sú základnými či všeobecnými ustanoveniami limitujúcimi zásahy štátu vo vzťahu k nositeľom základných práv a slobôd (čl. 1), resp. upravujú základné ústavné vymedzenie postavenia a kompetencií ústavného súdu a prokuratúry (čl. 124 a čl. 149 ústavy). V nadväznosti na uvedené treba konštatovať, že v prípade sťažnosti podľa čl. 127 ústavy ústavný súd rozhoduje vždy o porušení konkrétneho základného práva alebo slobody podľa ústavy, prípadne práva zaručeného kvalifikovanými medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z uvedeného teda vyplýva, že porušenie iného článku ústavy než článku garantujúceho základné právo alebo slobodu možno podaním individuálnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy namietat len v spojení s namietaným porušením už konkrétneho označeného základného práva alebo slobody, čo sťažovateľka nenamietala. Sťažovateľka namietla porušenie uvedených článkov ústavy iba v spojitosti s porušením čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy, ku ktorému sa ústavný súd vyjadril v bode 12 tohto uznesenia. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Pretože sťažovateľka nenamietla porušenie a ústavný súd nevyslovil porušenie žiadneho ústavou garantovaného základného práva alebo slobody ani práva garantovaného kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách, neprichádzalo do úvahy, zohľadniac závery ústavného súdu vyslovené v bodoch 12 a 15 tohto uznesenia, ani vyslovenie porušenia čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy. Z toho dôvodu ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti v zmysle § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

17. Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 7 deklarácie je potrebné uviesť, že vzhľadom na to, že deklarácia nebola vyhlásená podľa [čl. 7 ústavy](#) a § 1 a § 4 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 1/1993 Z. z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, nemá tento dokument povahu prameňa práva Slovenskej republiky, ale len povahu politického dokumentu (porov. II. ÚS 28/96, II. ÚS 18/97, I. ÚS 176/03, I. ÚS 18/06). Predmetom konania preto nemôže byť sťažnosť sťažovateľky v tej časti, v ktorej namieta porušenie práva vyplývajúceho z medzinárodnej zmluvy, ktorá nemá povahu prameňa práva. Aj v tejto časti bolo treba odmietnuť sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. júna 2014